NARODOWE ŚWIĘTO NIEPODLEGŁOŚCI

/MY – SYBIRACY z KOŁA FABRYCZNA witamy w SP nr 95 w dniu 07.11.2025 r./

Kolejne rocznice pięknego, naszego, polskiego NARODOWEGO ŚWIĘTA NIEPODLEGŁOŚCI – obchodzona jest w większości miast Polski - od lat, a jak nie można było – to i tak flaga nasza była wywieszana /wbrew zakazom/, a w duszy większość o tym myślała i radowała się, ze słowami modlitwy na ustach!

Dzień 11.11.1918 stał się dniem radości nie tylko dla Polaków /po 123 latach zaborów – odzyskali WOLNOŚĆ i NIEPODLEGŁOŚĆ/, ale także dla państw, które walczyli z największym agresorem XX w. – NIEMCAMI!

EUROPA – doczekała się zakończenia i kapitulacji Niemiec po I w. św. /akt kapitulacji został podpisany w wagonie w m. Compiègne we Francji.

POLSKA DZISIAJ – obchodzimy w różny sposób i czcimy TEN DZIEŃ – jako największe święto naszej WOLNOŚCI i NIEPODLEGŁOŚCI! Nasza Szkoła Podstawowa nr 95 – obchodziła 107 rocznicę Święta Niepodległości, w sposób bardzo uroczysty w dniu 07.11, na którą Pani Teresa Molęda – Dyrektor Szkoły zaprosiła nas – Sybiraków – ugościła nas w swoim gabinecie! – przed i po zakończeniu pięknego przedstawienia, w ujęciu historycznym…

Gości Pani Dyrektor, to Sybiracy i byli żołnierze ONZ oraz p. Agnieszka – z Komitetu Rodzicielskiego

Widzami i słuchaczami oraz wspierającymi swoich „bohaterów występu” byli inni uczniowie szkoły

Myśl wiodąca SPOTKANIA

Pani Wioletta Kocik – prowadząca Spotkanie stwierdziła, w trakcie witania Uczestników i krótkiego przedstawienia tematu uroczystości /w ujęciu historycznym/, że dzisiejszy dzień – jest dniem: ZADUMY, PAMIĘCI i WDZIĘCZNOŚCI. To prawda!

Po przemówieniu Pani od historii oraz wprowadzeniu Sztandaru - dzieci występują w siedmiu scenach, dostosowanych do poniższego tematu:

„PAMIĘĆ JAK ŚWIATŁO – POLSKA W SERCACH NASZYCH”

Najmłodsi Uczestnicy spektaklu…

Pani Dyrektor w towarzystwie p. Bogusławy Chojenty /Sybiraczka i absolwentka SP nr 95/

SCENA I - „ŚWIATŁO i CIEŃ”

Piękny taniec /muzyka „Polskie Kwiaty”/. Piękno tańca, to: Światło – HANIA, Cień – ZOSIA. LIZA – jako Narrator, wprowadza NAS – WIDZÓW w motyw tańca…

W milczeniu rodzi się pamięć…
W cieniu drzemie tęsknota…
Każde pokolenie niesie w sobie światło,
które pragnie się przebudzić.

Gdzieś w mroku historii driftuje wspomnienie –
ale światło – ono nigdy nie gaśnie całkiem.
I będzie powracać – przez ludzi, przez pamięć, przez serca.

SCENĘ I-szą kończy pieśń ZIEMIA ZAPOMNIANA – wykonana przez CHÓR

SCENA II – „WĘDRÓWKI PRZEZ WIEKI”

Reprezentantów warstw społecznych przedstawiają Uczniowie – a Ich główne motta wypowiedzi przedstawiam poniżej, od lewej strony:

Szlachcica – MARTA:

Nasza ziemia – rozpięta między granicami obcych,
Gdzie język milczał, a pieśń drżała w sercu skrycie.

Chłopa – ADAM:

„Jo, prosty chłop ze wsi jestem, ale serce mam gorące — polskie!
Przez długie lata oraliśmy ziemię pod obcym panem, marząc, by Polska znów była wolna. I dziś ta chwila nastała — biało-czerwona dumnie powiewa nad naszymi polami! Niech żyje nasza Ojczyzna, za którą przodkowie krew przelewali, a my ją teraz miłością i pracą będziemy wspierać!”

Powstańca – JANEK:

Wszyscy na barykady!
Chociaż skazani na porażkę,
Ogień wolności w nas się tlił.

Żołnierza I w. św. – ZUZIA:

Krok wstępny do wolności –
każdy dzień wojny to rachunek krwi,
każdy krok to nadzieja, że Polska się odrodzi.

Dziecko z czasów zaborów – WIKTORIA:

W ukryciu uczyłam się ojczystej mowy,
W sercu wiersze skryte, w dłoni zakamuflowane słowa.

Dziecko współczesne – ASHLEY:

Dziś my – dziedzice tych, co żyli w walce i tęsknocie –
Czujemy ciężar pamięci. I wolność w naszych dłoniach.

Scenę kończy Narrator – LENA:

Te wszystkie głosy – to echo tej samej duszy.
Polskiej duszy, która cierpiała, tęskniła, walczyła.
Ale – nigdy się nie poddała.

Razem z PIĘKNYM CHÓREM śpiewamy pieśń - LEGIONY

SCENA III – „TANGO PAMIĘCI”

Tango w wykonaniu: POLI i BARTKA

Taniec w wykonaniu MICHALINY -coś wspaniałego /uzdolniona/

Na skrzypcach gra POLA

Ważny tutaj motyw choreograficzny: ZOSIA

- **Para tańczy blisko siebie, czasem się odsuwają – symbol pamięci i utraty wolności.**
- **W pewnym momencie dołącza trzecia osoba – cień (ZOSIA) – który staje między nimi, przerywa ruch; para musi walczyć, by się zbliżyć.**
- **Na koniec cień zostaje „przełamany" – tancerze go oświetlają, cień znika lub cofa się – para staje w geście pojednania i przyciąga do siebie szarfy biało-czerwone, tworząc z nich rodzaj flagi.**

Narrator (po tańcu): LIZA – wyjaśnia:

Pamięć to taniec –
skrzypce przeszłości z fortepianem nadziei.
Czasem boli – ale piękno się w niej kryje.

Scena III-cia kończy się odśpiewaniem ROTY! Staramy się pomagać…

SCENA IV – „LISTY DO OJCZYZNY"

ZUZIA, KIRA i EMILIA

LIST ZUZI do OJCZYZNY:

Moja ukochana Polsko,
Piszę do Ciebie w ciszy serca, bo chcę Ci podziękować:
za język, w którym mówię, za pieśń, którą śpiewam,

za wolność, którą dziś mogę żyć.
Nie znam bólu tamtych dni, lecz noszę ich ciężar w moim cieniu.
Obiecuję Ci – pamiętać.

LIST KIRY – JAKO DZIECKA Z PRZYSZŁOŚCIĄ:

Droga Polsko,
Choć żyję w czasach cyfrowych, ciągle chcę sięgnąć do Twojej przeszłości.
Chcę znać tych, co walczyli, tych, co czekali, tych, co marzyli.
Nie chcę zapomnieć. Nie pozwolę, by pamięć zgasła.

LIST EMILII – HISTORIA RODZINNEGO BOHATERA:

Moja babcia mówiła, że kiedy gasła nadzieja,
Ona śpiewała „Jeszcze Polska nie zginęła”…
Chcę Ci teraz napisać: pamiętam.

Scenę IV kończymy odśpiewaniem z CHÓREM pieśni „POLSKIE KWIATY”.

SCENA V – „WIERSZE I TANIEC ŚWIATŁA”

UCZNIOWIE RECYTOWALI WIERSZE, oto niektóre z nich:

ELIZA:

Wśród czerwieni i bieli –
Rośnie pamięć jak drzewo.

Każda łza, każdy śpiew –
Korzeniem w ziemi się staje.
I choć czasem cień ją pragnie zgasić,
Ona trwa – w sercu, w słowie, w śpiewie.

HANIA – taniec światła

OLA:

Wiersz to skrzydło, które unosi pamięć.
Światło to gest, który ją chroni.
Gdy słowa i ruch spotkają się w sercu,
powstaje coś, czego czas nie zniszczy.

SCENA VI – ZAKOŃCZENIE: ŚPIEW I PRZEKAZ POKOLEŃ

Narrator LIZA niby stwierdza:

Niech nasza pamięć będzie światłem dla przyszłych dni.
Niech Polska – w naszych sercach – trwa.

Uczniowie mówią wiersze, np.:
FILIP:

W twardej ziemi korzeń pamięci,
W szeptach dróg naszych – echo wieków.
Każda łza – perła niepodległości,
Każdy gest – brama do serca Ojczyzny.

NATALIA :

„Jeszcze Polska nie zginęła,
Kiedy my żyjemy.”
A jeśli którąś chwilką
Zobaczą ludzie światło w nas —
To Polska żyje dalej,
W sercach – po kres czasów.
Nie musiałem walczyć,
Nie musiałem cierpieć,
Ale niosę w sobie
Pamięć, by nie zginęło.
Gdy milknie głos przeszłości,
Gdy cień chce zakryć światło –
Ja stanę i powiem:
Pamiętam, kocham Cię, Polsko.

SCENA VII – „PRZEMÓWIENIE I HOŁD”

Przemówienie wzruszające wygłosił - STASZEK
<u>Szanowni Goście, Drodzy Uczniowie,</u>
Dzisiejszy dzień to nie spektakl bez duszy. To spotkanie z historią, z pamięcią, z tym, co w nas najgłębsze.
Światło, cień, wiersze, taniec – wszystko dziś opowiada o jednym: o Polsce, która żyje w nas.
Kiedy ktoś zapyta: „Dlaczego pamiętacie?”, odpowiem: bo pamięć to nasza tożsamość.
Bez niej stajemy się jak drzewa bez korzeni – chwiejni, niepewni.
Ale każdy z Was – uczniów – niesie w sobie płomień tej pamięci. To Wy jesteście strażnikami polskiej duszy.
Pamiętajmy, że wolność nie jest darem raz danym – wymaga pielęgnacji.
Wdzięczności. Szacunku dla tych, co już odeszli.
Wierności ideałom. I odwagi – by być dobrym człowiekiem.
Niech ta uroczystość będzie hołdem – prawdziwym, serdecznym.
Niech w naszych sercach zabłyśnie światło, którego nie zgasi czas.
Dziękuję wszystkim, którzy poświęcili czas, by przygotować tę uroczystość.
Dziękuję Wam, uczniowie, że daliście serce i czas, by pamiętać.

HOŁD – wszyscy na stojąco, uczciliśmy minuta ciszy PAMIĘĆ POLEGŁYCH za WOLNOŚĆ naszej OJCZYZNY. Młodzież zapaliła znicz i złożyła kwiaty.

Każdy z nas Uczestników, otrzymał róże w barwach biało-czerwonych – nasz POLSKI – symbol. Dziękujemy!

Po odśpiewaniu Hymnu Polski i odprowadzeniu Sztandaru przez Poczet Sztandarowy, głos zabrała Pani Teresa Milęda – dyrektor Szkoły. Podziękowała naszym dzisiejszym bohaterom – Uczniom i nauczycielom oraz wychowawcom /imiennie/ - którzy przyczyniły się do patriotycznego przedstawienia dziejów naszej Ojczyzny.

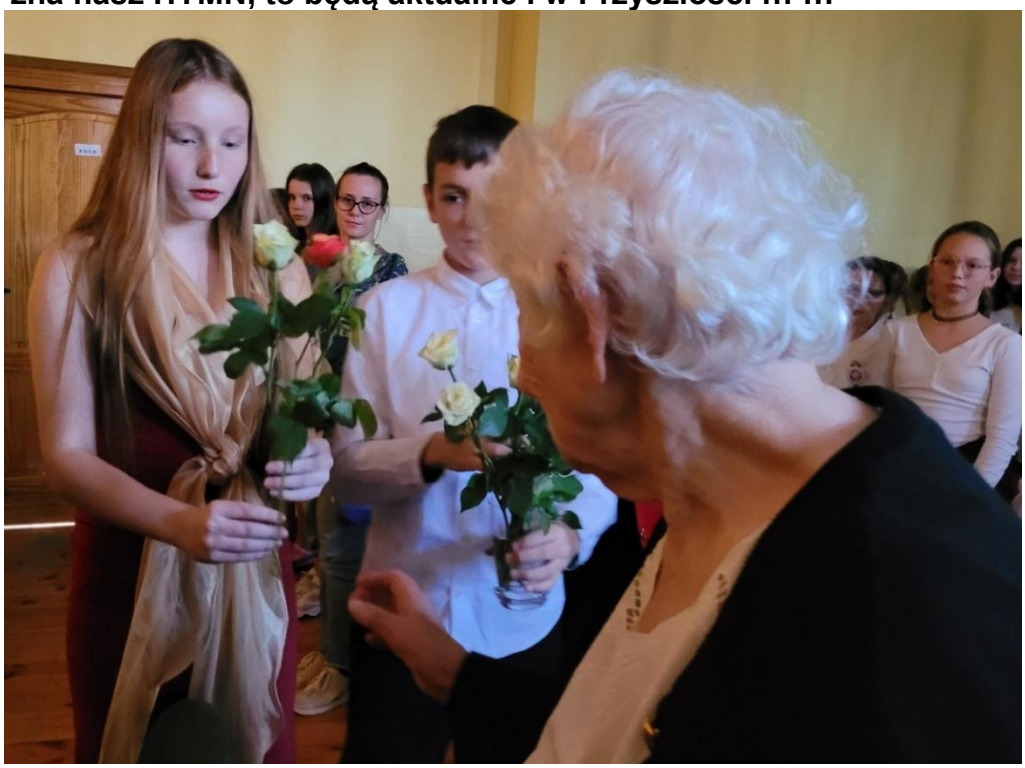
Część artystyczną zakończyliśmy odśpiewaniem z Chórem przy akompaniamencie Pani Ewy, pieśni:

„POLSKA ZMARTWYCHWSTAJE”

Na zakończenie uroczystości, w imieniu Sybiraków uczestniczących w SP nr 95 z okazji Narodowego Święta Niepodległości, a mianowicie, pp.: Bogusławy Chojenty, Barbary Kraszewskiej, Danuty Lipnickiej-Czajkowskiej i Ireny Knossalli oraz naszych Sybiraczek, które zawsze uczestniczyły w spotkaniu w SP nr 95, a w tym roku zmogła Panie – choroba i niestety nie mogły uczestniczyć /pp. Stanisława Szarycz i Wanda Goc/ zabrałem głos, aby podziękować nie tylko za zaproszenie Pani Dyrektor, lecz głównie Uczniom – BOHATEROM DNIA, którzy uczestniczy w przekazaniu nam historii, w walce o odzyskanie WOLNOŚCI i NIEPODLEGŁOŚCI – wkładając wszystkie swoje umiejętności, chęci, zaangażowanie, a głównie SERCE, szczególnie widać to było u dzieci – w chórze! -oraz w najmłodszej Uczestniczki z I – szej klasy!
Dziękujemy Paniom: Wioletcie KOCIK i Ewie SYJUD-ONACKIEJ za przygotowanie i prowadzeniu uroczystości. Patriotyczne pieśni, tańce wiele mówiące, głos i wprowadzenie Narratora – wyciskały łezki… Tak jak ww. Panie – Sybiraczki, jak i osobiście mogę stwierdzić, że było to jedno z bardziej uroczystych przedstawień i dużo mówiących o naszej Przeszłości oraz dające szansę na:

„Jeszcze Polska nie zginęła,
Kiedy my żyjemy.”

A, słowa te były: aktualne w Przeszłości, są aktualne w Teraźniejszości, jeżeli „ktoś” zna nasz HYMN, to będą aktualne i w Przyszłości … !!!

Uczniowie wręczają kwiaty Uczestnikom Uroczystości… białą i czerwoną różę – tutaj p. Bogusławie */”Biel symbolizuje czystość, pokój, podczas gdy czerwień oznacza odwagę, waleczność, a także krew i ogień”/.*

Pożegnalny moment … z nami!

Podziękowania od Pani Dyrektor dla Zespołu i wszystkich Osób odpowiedzialnych za swoją „działkę” w przygotowaniu i zabezpieczeniu Uroczystości

Sowa kierowane przez Panią Dyrektor do zaproszonych Gości

Przemawia Uczestnik Misji Pokojowych ONZ

Po zakończeniu Uroczystości, Pani Dyrektor zaprosiła na dyskusje i rozmowy, przy ciastkach i kawie lub herbacie. Uczestniczyłem krótko, gdyż o 14.00 wyjeżdżałem jako pasażer przez Albertówkę /lub wracając/ do Stronia Śląskiego.

Piękne dzieła okolicznościowe Uczniów na tablicach poszczególnych klas

Dziękuję Uczniom za chęci i potrzeba pokazania tego co potrafią zrobić: namalować, powiedzieć, zaśpiewać lub wykazać swoja inicjatywę i zdolności …

GRATULUJEMY PANI DYREKTOR i GRONU PEDAGOGICZNEMU ZDOLNEJ MŁODZIEŻY i FANTASTYCZNYCH DZIECI /jak Dziewczynka z I-szej klasy w chórze – której marzeniem było zaśpiewać: SOLO, zaśpiewała!/

Posiłek Dziewczyn w czasie przerwy – uśmiech. To jest TO!!!

Nasze spotkaniu z Panią Dyrektor – tuż przed kawą …

Drodzy Sybiracy!

Korzystajmy z zaproszeń nie tylko naszej Szkoły nr 95, czy też również naszej szkoły, noszących nasze imię nr 71 /Zesłańców Sybiru/, czy też 73, ale także i innych … mamy wspaniałych DZIECI i uzdolnioną MŁODZIEŻ, którzy nie tylko dają nam szansę do naszych wspomnień, ale i pozytywnie patrzeć w PRZYSZŁOŚĆ!

Pamiętajmy również i wcielajmy w życie, dopóki możemy - słowa Pani Wioletty Kocik, a mianowicie:

- Wspominajmy tych, którzy poświęcili wszystko, byśmy mogli żyć w wolnym kraju;
- Pamiętajmy, że WOLNOŚĆ nie przyszła łatwo i nie przyszła raz na zawsze;
- Dziś naszym obowiązkiem jest ją pielęgnować – przez szacunek, przez wiedzę, przez Pamięć;
- Mamy ogromne szczęście – żyć w wolnej Polsce. I ogromną odpowiedzialność – by ta wolność trwała;
- Niech dzisiejsza uroczystość będzie nie tylko hołdem dla przeszłości, ale też inspiracją do tego, by być dobrym człowiekiem.

Żegnamy naszych Znajomych – Uczestników Misji Pokojowych ONZ - będących na Uroczystości w SP nr 95

Niniejszy przekaz /artykuł/ ma zachęcić naszych Sybiraków do uczęszczania w spotkaniach w szkołach podstawowych i średnich nie tylko w celu podzieleniem się swoimi wspomnieniami i przeżyciami na zesłaniu, ale także zrozumienia, głównie młodzieży z ich chęciami poznania życia w różnych uwarunkowaniach, zapoznania się z Ich marzeniami, a nawet zobaczenia co potrafią nam przedstawić i wykonać … nawet pod kierunkiem swoich nauczycieli i wychowawców, jednocześnie ze swoimi zdolnościami…

Tzn. obok wiedzy zdobytej w szkole /w domu/, ale mających predyspozycje, np.: w sporcie, tańcu, muzyce, śpiewie, itp. W imieniu Sybiraków, podziękowałem za piękne spędzone chwile. Na ręce Pani Dyrektor przekazałem kwiaty, dla Uczniów … słodycze!!!

Uroczystość w SP nr 95 uświadomiła, chyba nie tylko mnie, że to co Organizatorzy chcieli nam przekazać jest zgodna z mottem Związku Sybiraków, a mianowicie:

„PAMIĘĆ ZMARŁYM – ŻYJĄCYM POJEDNANIE”

Niniejszy artykuł powstał w głównej mierze na scenariuszu opracowanym przez Panią Wioletę Kocik, której serdecznie dziękuję za udostepnienie imion Uczniów, Ich wypowiedzi w wierszach i piosenkach, a nawet w tańcach: indywidualnych i zespołowych. Pani Ewie Syjud-Onackiej dziękuję w imieniu szczególnie naszych Sybiraczek za muzykę … która w połączeniu z treścią piosenek lub treścią wypowiedzi – wyciskała łezki, a to powoduje, że zostaje na długo w naszej pamięci.

Na zakończenie, chciałbym podziękować Pani Dyrektor i Opiekunom miłego Chóru, za przyjęcie zaproszenie na Spotkanie Wigilijno-Noworoczne, które jest połączone z wyborami nowego Zarządu w naszym Kole Fabryczna w dniu 21.01.2026r.

Opracował:
Przy wielkiej pomocy
Pani Wioletty Kocik
Antoni Tunkiewicz
Koło Fabryczna